

Рисове зернятко більше за увесь світ

Двадцятого травня, три місяці по тому, як мене арештували у Пхеньяні, мене перевели до в'язниці Хиннам. Я міг би втекти по дорозі, але був прив'язаний до злодія, тому не вдалося це зробити. Нас везли машиною сімнадцять годин. Сидячи всю дорогу і дивлячись у вікно, сум просто переповнював мене. Це так приголомшувало, що я мандрую цією звивистою дорогою вздовж річок і долин як в'язень.

В'язниця Хиннам була концентраційним табором для ув'язнених, які працювали на заводі азотних добрив у місті Хиннам. Протягом наступних двох років і восьми місяців я працював на тяжких примусових роботах. Примусова праця була підходом, який Північна Корея перейняла від Радянського Союзу. Оскільки радянська влада не могла ігнорувати думку світової громадськості, то не вбивала на очах всього світу представників буржуазії та інших людей, які не були комуністами. Вона придумала покарання примусовими роботами. Опинившись у таких умовах, в'язні були змушені працювати, доки не помирали від виснаження. Північнокорейські комуністи скопіювали радянську систему і засуджували всіх невірників до трьох років примусових робіт. Насправді в'язні зазвичай помирали від праці ще до закінчення терміну.

Наш день починався о 4:30 ранку. Ми мали вишикуватися на полі, а наші тіла та одяг перевіряли на наявність заборонених речей. Ми знімали із себе весь одяг, і кожен предмет ретельно оглядали. Кожну частину одягу вибивали так довго, що на ній не залишалося жодної пилінки. Весь процес займав до двох годин. Хиннам був на березі моря, і взимку колючий як ніж вітер вривався в наші голі тіла.

Після закінчення огляду нас годували жахливою їжею. Потім ми йшли пішки чотири кілометри до добривної фабрики. Крокуючи по четверо в

ряд, ми мали тримати сусіда поруч за руку і навіть не могли підняти голови. Нас оточували охоронці, озброєні гвинтівками та пістолетами. Кожного, хто затримував свій ряд або не тримався за руку того, хто йшов поруч, жорстоко били за спробу втечі.

Узимку снігу намітало більше за зріст людини. Холодними зимовими ранками ми йшли по такому глибокому снігу, що в мене паморочилося в голові. Замерзла дорога була надзвичайно слизькою, а холодний вітер дув так люто, що наше волосся стояло сторчма. Навіть після сніданку у нас не було сил, і коліна починали згинатися від нашої власної ваги. Попри це, ми змушені були діставатися до роботи, ледве тягнучи виснажені ноги. Сунучись цією дорогою і ледь не втрачаючи свідомості, я повсякчас нагадував собі, що належу Небесам.

На заводі була ціла гора речовини, яку ми просто називали «амоній». Імовірно, це було поширене добриво — сульфат амонію. Воно надходило конвеєром і сипалося зі стрічки вниз, маючи вигляд білого водоспаду. Коли добриво сходило з конвеєра, воно ще було дуже гарячим і парувало навіть серед зими. Потім воно швидко холонуло і ставало твердим, як лід. Ми мусили розбивати лопатами цей насип і заповнювати ним солом'яні мішки. Цей курган заввишки понад двадцять метрів ми називали «горою добрив». На цій великій площі вісім-дев'ять сотень людей копали добрива, створюючи враження, ніби розрізають гору навпіл.

Ми були поділені на команди по десять осіб, і кожна команда мала наповнити та завантажити 1400 мішків на день. Тож кожна людина мала наповнити 140 мішків. Якщо команда не виконувала своєї норми, її порцію їжі зменшували вдвічі, тому нам доводилося працювати заради того, аби вижити. Щоб було трохи легше переносити мішки, ми зі сталевого дроту робили голки і зашивали ними мішки.

Ми клали шматок дроту на рейки, що проходили вздовж фабрики. Коли по ньому проїжджав невеликий вагон, який використовували для перевезення матеріалів, дріт сплющувався, і його можна було використовувати як голку. Ми розбивали вікна на заводі й уламками

скла робили дірки в мішках. Охоронцям було шкода бачити, як в'язні працюють у таких нестерпних умовах, тому вони не заважали нам розбивати вікна. Одного разу, намагаючись відкусити шматок дроту, я зламав зуба. Навіть зараз, якщо придивитися, видно, що в мене зламаний один передній зуб. Це згадка про в'язницю Хиннам, котру не можна забути.

Під тиском каторжної праці всі худли, тоді як я був винятком. Мені вдавалося підтримувати вагу на рівні 72 кілограмів, через що інші ув'язнені заздрили мені. І хоч я не міг поскаржитися на свою фізичну силу, одного разу я захворів на малярію, і це був непростий час. Я почувався погано майже місяць, проте не пропустив жодного дня роботи на заводі. Адже я знав, якщо буду відсутній, інші в'язні повинні будуть виконувати за мене мою роботу. Через мою силу люди називали мене «залізною людиною». Я міг витримати найважчу працю. В'язниця і примусові роботи не зламали мене. Хай якими лютими були тортури чи жахливими обставини, людина здатна все витримати, якщо в душі має чітку мету.

На ув'язнених неабияк впливала сірчана кислота, яку використовували при виготовленні сульфату амонію. Працюючи на сталеливарному заводі Кавасакі в Японії, я був свідком кількох випадків, коли людина, яка чистила чани для зберігання сірчаної кислоти, вмирала від отруєння нею. Ситуація в Хиннамі була набагато гіршою. Вплив сірчаної кислоти був настільки шкідливим, що спричиняв випадіння волосся та виразки на шкірі, з яких сочилася рідина.

Більшість людей, які працювали на заводі, починали харкати кров'ю і помирили приблизно через шість місяців. Для того, щоб захистити пальці, ми надягали гумові наперстки, та кислота всеодно швидко проникала під них. Кислотні випари також роз'їдали наш одяг, знищуючи його, а наша шкіра кровоточила і тріскалась, іноді навіть до кісток. Незважаючи на це, ми мали продовжувати працювати й не могли відпочити і дня, навіть тоді, коли наші виразки кровоточили і з них сочився гній.

Наш денний раціон був таким мізерним, що із запасом помістився б у дві маленькі миски. Закусок не було, проте нам давали суп із зеленню редиски в солоній воді. Суп був такий солоний, що обпікав горло, однак рис був настільки твердим, що ми не могли його їсти, не запивши супом. Ніхто ніколи не залишав і краплі супу. Отримавши миску з рисом, ув'язнені відразу пхали весь рис до рота. Проковтнувши власний рис, вони витягали шиї та озиралися, щоб подивитися, як їдять інші. Бувало, що хтось, не замислюючись, тягнувся своєю ложкою до чужої миски, тоді починалася бійка. Один священник, який був ув'язнений зі мною в Хиннамі, якось сказав: «Дай мені всього одну квасолину, і я віддам тобі двох корів після того, як ми вийдемо звідси». Люди були в такому відчаї, що, коли хтось помирав під час їди, інші виколупували залишки рису в нього з рота і з'їдали його самі.

Той, хто не відчув на собі мук голоду, не здатний це зрозуміти. Коли людина голодна, навіть одне рисове зернятко стає дуже цінним. Ще й досі я напружуюся від однієї лише згадки про Хиннам. Важко повірити, що одне рисове зернятко здатне дати такий сильний поштовх організму. Коли ви голодні, то відчуваєте таку тугу за їжею, що змушені плакати. Коли ви ситі, світ здається таким великим, але для голодної людини рисове зернятко більше за Землю. Для голодної людини рисове зернятко має величезну цінність.

З першого дня ув'язнення я взяв за звичку залишати собі тільки половину рису, тоді як другу частину віддавати товаришам. Я тренував себе таким чином протягом трьох тижнів, а потім почав з'їдати увесь рис. Таким чином я вважав, що їм подвійну порцію рису, тому легше переносив голод.

Життя в тюрмі настільки жахливе, що, не переживши цього, ви навіть не зможете собі уявити. Упродовж року помирала половина в'язнів, щодня ми бачили, як через задні ворота в дерев'яних ящиках виносили трупи. Ми так важко працювали, а наша єдина надія на вихід звідси була у вигляді мертвого тіла в тій дерев'яній труні. Навіть для того нещадного і жорстокого режиму таке ставлення явно виходило за рамки людяності. Усі ті мішки з добривами, просочені сльозами та

наповнені горем в'язнів, вантажили на кораблі й везли до Росії.

Revision #2
Created 25 February 2024 08:29:47 by andres
Updated 25 February 2024 08:35:27 by andres